

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Han var ingen mægtig Aand

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Han var ingen mægtig Aand", i Grundtvig, N. F. S.: *Sang-Værk til den danske Kirkeskole*. - 1946, 1944-1964, s. 361. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-grundtvig12val-shoot-workid54497/facsimile.pdf> (tilgået 27. april 2024)

Anvendt udgave: Sang-Værk til den danske Kirkeskole. - 1946

5 Folke-Munden fik da Mæle,
Folke-Tungen blev Guds-Aandens Tolk,
Og af *Danmarks* Barne-Sjæle
Skabde *Jesus* sig et udvalgt Folk:
 Christen-Menigheden,
 Kiær ad Hjerte-Freden,
Tro og huld i Liv og Død.

6 Øren hellere end gierne
Laanes til Guds rige Naades Røst,
Og ved Blink af Vestens Stjerne
Skimtes Morgenrødens Guld i Øst;
 Derfor Aften-Sangen
 Smelter hen i Klangen
Af *Guldkamms* Hanegall!

7 Hører, alle Folkestammer,
Som fik Øren til at høre med!
Fra det stille Hjerte-Kammer
Bryder mægtig ud, til Tid og Sted,
 Bryder ud i Sangen,
 Skaber Vaar i Vangen,
Herrens Røst med Aand og Liv!

No. 126.
Ansgars Minde.

Mel. Blomstre som en Rosengård, af *J. P. E. Hartmann.*

1 Han var ingen mægtig Aand,
Mark-Evangelisten,
Dog et Redskab i Guds Haand,
Ret en Hjerte-Christen,
Sund i Troen, mild og øm,
I sin Daad og i sin Drøm
Barnlig, gudhengiven!

- 2 Kirke lav han grundet her,
Tusind Aar tilbage,
Ei med Bram og Herrefærd,
Men med Suk og Klage,
For det var saa grumme smaat
Her med Ondt saavel som Godt,
Uden Martyr-Kroner!
- 3 Snart i fyrretive Aar
Han til Kronen beiled,
Og sov hen med bange Kaar,
Som den var forfeilet,
Savnede dog ei Himlens Trøst,
Stoiled paa en Glædes-Høst
Efter Taare-Sæden!
- 4 Tusind-Aaret nys udrandt,
Sæden ei uddøde,
Marken dog endnu ei vandt
Roes og Ry for Grøde:
Alt gik seent og Alt var smaat,
Lidt af Ondt og Lidt af Godt,
Ingen *Martyr-Kroner!*
- 5 Kraft dog har paa Troens Grund
Badet og Guds-Bordet,
I vort Hjerte og vor Mund
Liffligt er Guds-Ordet,
Ved den gode Hyrdes Røst
Hjorden føler Aandens Trøst,
Følger ham alene!
- 6 Kiærligheden blev ei kold,
Det er Hjertets Ære,
Derfor sikkert mange Fold
Marken dog skal bære,

Sent men sødt, det er vor Trøst
Som *Ansgars*, en Glædes Høst
Kroner Taare-Sæden!

7 I Guds Time da Guds Ord,
Hjertelig omfavnet,
Videre herfra paa Jord
Gaaer i *Jesus-Navnet*,
Gaaer med Kærlighedens Sang,
Med Guds Fred fra *Danevang*,
Trøstig giennem Ilden!

8 Gud ske Lov i *Jesu* Navn
For Evangelisten,
Som, trods Aande-Lynets Savn,
Var en Hjerte-Christen,
Egnet sig til Mærkes-Mand
Just i vore Fædres Land:
Banen paa det Jævne!

No. 127.

Dannekvinden.

Mel. Vær lovet Du, som evig vanger, af *J. C. Gubner.*

1 Opløft din Røst, du gamle Kvinde,
Som ei forstumme skal paa Jord,
Saalænge varme Floder rinde
Fra Hjertets Kildevæld i Nord,
Saalænge der i *Danevang*
Er Klokke-Lyd og Kirke-Sang!

2 Opløft din Røst ved *Luthers* Minde,
Og syng det ud med Tone sød:
Lyksalig var den Ægte-Kvinde,
Hos hvem han fandt sit Moder-Skiød!